

[Erik Eriksen.]

for at klare den investering, der er behov for. Derfor lyder der også fra alle politiske talerstole varme ord til sparerne om opsparing — det har nu altid været sparerens største udbytte! Men rigtigt er det jo, at præmien for at spare op er altfor ringe, hvis man overhovedet kan tale om nogen præmie.

Jeg har set, at sparekasserne meget naturligt er inde på tanken om skattelettelse for opsparing og også arbejder med konkrete forslag. En sådan tanke må møde den varmeste sympati. Jeg synes, det er en opgave — og en opgave, der haster — at finde de tekniske veje til dette formåls fremme. Tanken er for god og rigtig til at omkomme i velvilje.

Jeg vil imidlertid i denne forbindelse også gerne have lov til at nævne det konkrete forslag, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har skitseret for at sikre sparerne dels gennem et investeringsselskab, hvor de investerede penge blev spredt over et stort antal selskaber — hvis priserne så steg, ville aktierne naturligvis stige, og den risiko, man løb ved at købe aktier i et enkelt selskab, ville man gennem investeringsselskabet blive fri for —, dels gennem indførelse af en kreditforeningsobligationstype med konjunkturbestemt rente. Hvis jeg har forstået det rigtigt, skulle der her være tale om uopsigelige og uamortisable lån, således at man undgik megen og måske også uheldig spekulation. Jeg nævner det, fordi jeg synes, tanken er så interessant, at den i meget høj grad burde tiltrække sig det private initiativs opmærksomhed. Sparerne bør nemlig ikke blot synes at være, men de skal placeres som værende virkelig fornuftsbetonede væsener. Et liberalt samfund, der bygger på privatinitiativet og på ejendomsretten, kan ikke undvære dem. Hvis de forsvinder, så toner den socialistiske stat frem.

Statsministeren havde også i sin programtale nogle udtalelser om beskæftigelsen. Han sagde, at den samlede beskæftigelse fremdeles lå på et højt niveau, men læst i sammenhæng tror jeg nok det blev sagt, at beskæftigelsen endnu var god, men at fremtiden ikke tegnede helt så godt, så nu måtte man i øget omfang gå til iværksættelse af beskæftigelsesforanstaltninger. Nu er dette jo en indrømmelse af, at under venstres regering havde vi fuld beskæftigelse, d. v. s. den mindste arbejdsløshed, Danmark gennem mange år har haft, og dette til trods for at venstre-regeringen i samarbejde med de partier, der støttede os,

afskaffede arbejdsfordelingsloven og loven om forbud mod overarbejde samt reviderede arbejdsløshedsloven, altsammen under en meget stærk socialdemokratisk modstand herindefra, og vi husker nok, hvordan det gik hernede i gården. Man hævdede dengang, at det ville skabe arbejdsløshed, og at dette var en arbejderfjendsk politik.

Jeg nævner dette, for at den højtærede statsminister og hans partifæller ikke nu som dengang skal overse betydningen af, at der føres det, jeg vil kalde en liberal produktionsskabende politik. Jeg vil naturligvis ikke beskyldte regeringen for, at den bevidst ved sin politik vil fremkalde arbejdsløshed, naturligvis ikke. På den anden side kan jeg godt forstå, at det må være noget besynderligt for socialdemokratiske agitatorer og indpiskere at lægge mærke til, at det skifter sådan fra den ene regering til den anden alt efter den politik, man ønsker sat i højsædet.

Jeg ved naturligvis, at den højtærede statsminister finder sådanne tanker og bemærkninger ganske kætterske. Alligevel er de trods alt udtryk for en vis realitet. Den højtærede statsminister kan slå tilbage og læse rigsdagsforhandlingerne for 2—3 år siden.

Men hvor brændende spørgsmålet er for regeringen, fremgår også med megen tydelighed af den højtærede statsministers udtalelser, som jeg måske også med den højtærede formands tilladelse må have lov til at citere. Statsministeren sagde ordret:

„Hvad beskæftigelses-spørgsmålet angår, må dette efter ministeriets opfattelse have en fremtrædende plads ved fastlæggelsen af de generelle retningslinier for penge- og finanspolitikken, investeringerne og handelspolitikken.“

Jeg tror at vide, hvad der ligger bag disse udtalelser, som jeg altså indtil videre opfatter som et program. Jeg tror, det er en blinken til de urolige hoveder indenfor fagforeningerne. Ligger der i udtalelsen det, jeg frygter, står vi altså overfor en speciel socialistisk beskyttelsespolitik, der vil vise sig at virke sinkende på genopbygningen også i relation til prisfaldet, og den vil også mindske den produktive beskæftigelse. Det vil sætte landets konkurrencemuligheder tilbage. Jeg frygter for, at man med denne udtalelse mener noget i retning af, at man ikke i tilstrækkeligt omfang vil løse båndene, skabe de rigtige produktionsmuligheder og dermed det rigtige og naturlige pris- og forbrugsniveau. Men måske skal udtalelsen ikke tages helt så alvorligt, måske er det en harmonika, som også andre